

Het geweldige verhaal van

MESSI

Michael Part

Vertaling
Johan Faber

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2014

Voor Lisa en de kinderen
Liz, Nick, Maddy, Emily en Matthew

Eerste druk oktober 2014
Tweede druk november 2014
Derde druk december 2014
Vierde druk januari 2016
Vijfde druk november 2017

Copyright © Sole Books, USA / Michael Part 2014
Copyright Nederlandse vertaling © Johan Faber 2014
Omslag: Studio Jan de Boer
Beeld omslag voorzijde: Alex Livesey / Getty Images
Beeld omslag achterzijde: Marcelo del Pozo / Reuters
Typografie: Adriaan de Jonge
NUR 280 / ISBN 978 94 92037 07 7

Proloog

Barcelona, maart 2001

‘Passagiers voor vlucht 7767 naar Buenos Aires wordt verzocht nu in te stappen via gate B7.’

Lionel Messi schrok op van de luidspreker op de luchthaven van Barcelona. Hij kroop dicht tegen zijn moeder Celia aan. Zijn vader Jorge zat aan de andere kant naast hem. Leo, zoals iedereen hem noemde, zou in Barcelona blijven wonen, alleen met zijn vader. De rest van het gezin – zijn moeder Celia, zijn oudere broers Matias en Rodrigo, en zijn kleine zusje Maria Sol – keerden terug naar huis, naar de stad Rosario in Argentinië. Leo was zojuist toegelaten tot de jeugdopleiding van de legendarische voetbalclub FC Barcelona, door de fans ook wel *Barça* genoemd. Het gezin zou daarom voor lange tijd uit elkaar gaan.

Een lange rij passagiers vormde zich om aan boord te gaan van het vliegtuig naar Argentinië. Celia kuste haar man ten afscheid; ze had zichtbaar moeite haar tranen te bedwingen. Zou ze haar jongste zoon Leo wel zo lang kunnen missen...? Maar FC Barcelona vond hem een grote belofte en ze was heel trots op hem. Was zijn oma maar hier om dit moment mee te maken. Want met haar was het allemaal begonnen: oma Celia was de eerste die Leo's talent had gezien.

Iedereen in het gezin Messi hield van voetbal. En terwijl Celia een laatste keer in de hand van haar man kneep voordat ze aan boord zou gaan, herinnerde ze zich de wedstrijd die ze samen hadden bijgewoond op de dag van hun huwelijksreis. Ze draaide zich om en knuffelde haar zoon Leo, terwijl haar ogen zich nu echt vulden met tranen. ‘Niet huilen, mama,’ zei Leo.

‘Ja sorry, Leo,’ antwoordde ze. ‘Ik stel me inderdaad aan.’

‘Nee, mama,’ stelde Leo haar gerust. ‘Maar maak je nou maar geen zorgen om ons.’

Ze hadden lang gewacht op een bericht van Barça. Maandenlang dacht Celia dat de club zou doen wat alle andere clubs steeds eerder hadden gedaan – zich terugtrekken op het laatste moment. Maar ze hadden toch voor Leo gekozen en nu ging zij op weg naar huis.

‘We komen thuis als het seizoen voorbij is, mama,’ zei Leo als troost, terwijl hij haar tranen met zijn hand wegveegde. ‘Dat beloof ik.’

Na maanden van spanning had FC Barcelona Leo toegelaten tot de jeugdopleiding. Het was een bitterzoet moment geweest voor Celia, Matias, Rodrigo en zelfs voor de kleine Maria Sol. Aan de ene kant hadden ze zelf heimwee naar Argentinië en hun woonplaats Rosario; aan de andere kant begrepen ze dat Leo nu een grote kans kreeg om profvoetballer te worden en daarmee zijn droom te verwezenlijken. Maar ze hielden van Leo en ze zouden hem vreselijk missen. Hij was pas dertien.

In stilte reden Jorge en Leo terug naar hun hotel. Octavio, de chauffeur van Barça, nam een route binnendoor. Leo zat voorin en genoot van de rit. In zijn Argen-

tijnse Spaans smeekte Jorge de chauffeur om wat langzamer te rijden. Octavio grinnikte. Hij kwam oorspronkelijk ook uit Argentinië en kende het verschil tussen het Argentijnse Spaans en het Catalaans, de taal die men spreekt in Barcelona.

‘Zei ik iets grappigs?’ vroeg Jorge.

‘De woorden die u zegt zijn anders in het Catalaans. Maar geen enkel probleem, meneer Messi. U zult het vanzelf leren.’

Vergeleken met de stad Rosario was Barcelona enorm groot en indrukwekkend, met gebouwen die tot aan de hemel leken te reiken. Leo keek naar de voorbijtrekkende skyline, en Jorge keek naar Leo. ‘Ik mis ze nu al,’ zei Jorge ten slotte.

‘Ik ook,’ zei Leo, terwijl hij naar buiten bleef kijken.

‘Gaat je dit lukken, Leo? Alleen in Barcelona?’

‘Ik ben toch helemaal niet alleen, papa? Ik heb ook jou en het team.’

Jorge glimlachte tevreden. Als één ding zeker was over Leo, dan was het dat hij zich altijd wist te redden. Hij sloeg een arm om zijn zoon, en Leo leunde achterover en sloot zijn ogen. Hij zag zijn geliefde geboorteplaats Rosario voor zich, en hij dacht aan de lange weg die hij had afgelegd om hier te komen, in Barcelona.

1

Het hele gezin Messi zat verzameld rond de oude keukentafel in Rosario. Iedereen praatte druk door elkaar. Celia had gedekt met het chique, linnen tafelkleed. In het midden stond een grote, zelfgemaakte verjaardagstaart met vier kaarsjes. Lionel Messi was vandaag vier jaar geworden, maar het feestvarken zelf was nergens te zien. Terwijl iedereen een verjaardagslied zong, had hij zich verstopt achter zijn oudere broers Matias en Rodrigo. Leo hield niet van al die aandacht, maar hij wist wel dat hij geen taart en geen cadeautje zou krijgen als hij zich niet snel zou vertonen. Toen het moment was aangebroken om de kaarsjes uit te blazen, keek Rodrigo achter zich waar zijn kleine broertje zich schuilhield. Hij duwde hem naar voren en zei: ‘Toe maar, doe een wens, Leo.’

Leo begon iets te zeggen, maar Matias deed hem snel een hand voor zijn mond. ‘Niet hardop, anders komt de wens niet uit.’ Leo keek op naar zijn oudere broer en knikte. Hij kneep zijn ogen dicht, deed zijn wens en blies.

Op dat moment kwam oma Celia de keuken binnen. Leo’s ogen lichtten op toen hij zijn grootmoeder zag. Achter haar rug verborg ze zijn verjaardagscadeau. Eerst liet ze haar ene hand zien, die leeg was. Toen toonde ze haar andere hand, en Leo zag onmiddellijk wat ze daar vasthield. ‘Is dit wat je wilde, Leo?’ vroeg ze.

‘Ja!’ riep Leo blij, terwijl oma hem een gloednieuwe

voetbal toewierp. Hoe had ze kunnen weten welke bal hij precies wilde? Deze was perfect: een vijfje, met blauwe vijfhoeken. De klassieke voetbal. En blauw was zijn favoriete kleur, dat wist iedereen in het gezin. Hij nam de bal onder zijn arm en rende naar de deur om op straat te gaan spelen, maar Matias greep hem bij zijn kraag en trok hem terug. ‘Hola, tijger! Voetballen kun je altijd nog. Eerst gaan we taart eten.’

Iedereen barstte in lachen uit. En Leo zelf lachte ook toen zijn moeder met een zwierig gebaar de taart aansneed en hem het eerste stuk gaf. ‘Voor de jarige,’ zei ze. Leo nam het stuk in zijn handen en begon ervan te eten alsof hij uitgehongerd was. De taart was met frambozen en vanillesmaak, zoals hij het graag had.

Na de taart gingen Matias en Rodrigo naar buiten om een wedstrijdje te spelen met hun neefjes. Leo bleef thuis. Hij haastte zich naar de slaapkamer en gluurde van achter de kozijnen naar de straat, waar zijn neefjes en zijn broers een partijtje speelden. De *potrero*, zoals in Rosario de straat wordt genoemd, was heet en stoffig. Leo bleef ingespannen kijken, maar hij durfde niet te vragen of hij mocht meedoen. Hij was veel kleiner dan de anderen en zo lang hij zich niet bemoeide met hun partijtjes, werd hij in ieder geval niet onder de voet gelopen.

‘Kom op, Leo,’ sprak een stem vanuit de deuropening. Leo, die inmiddels op bed lag, draaide zich om. Het was oma Celia.

‘Ga maar spelen met de andere jongens in de *potrero*,’ zei oma. ‘Sluit je niet op in je kamer. De zon is goed voor je. Je zult er door groeien.’ En met die woorden pakte ze hem bij zijn pols en trok hem overeind. ‘Kom. Laat je neefjes maar eens hollen. Laat ze zien dat jij beter bent dan die amateurs.’

‘En dan bent u mijn trainer!’ zei Leo opgetogen.

Oma Celia lachte. Leo pakte zijn nieuwe bal op, kuste oma op de wang en rende naar buiten. Oma bleef alleen achter in de kamer en liet haar blik glijden over de posters van Maradona, die ze samen met Leo boven zijn bed had gehangen. Diego Maradona was een van de beste spelers aller tijden. Voor het gezin Messi, en voor heel Argentinië, was hij een legendarische voetballer.

Leo drukte zich tegen de zijkant van het huis, een paar meter van de straat, en keek onopgemerkt naar zijn neefjes en broers die schreeuwend over straat renden. Ze wierpen zo veel stof op dat ze de bal nauwelijks konden zien. Hij bleef nog even kijken en rende toen naar de andere kant van het huis, waar de keuken was.

Onderweg kwam hij Cintia tegen, het buurmeisje. Cintia en hij waren praktisch even oud: ze werden geboren in hetzelfde jaar, in dezelfde maand en bijna op dezelfde dag. Van jongs af aan waren ze beste vrienden geweest.

‘Waarom verstop je je?’ wilde Cintia weten.

‘Ik verstop me niet,’ zei Leo.

‘Maar wat doe je dan hier? Het partijtje is *daar*,’ wees Cintia.

‘Welk partijtje?’ vroeg Leo.

Cintia’s blik bleef rusten op de bal die Leo bij zich had. ‘Het partijtje voetbal dat je neefjes op straat spelen. Is dat een nieuwe bal?’

Ze kan mijn gedachten lezen, dacht Leo. Natuurlijk verstopte hij zich. Hij was bang om met de grote jongens te spelen. Maar dat ging hij Cintia natuurlijk niet vertellen.

Cintia nam de bal uit zijn handen en bekeek hem van alle kanten.

‘Mooi,’ zei ze, terwijl ze de bal teruggaf. ‘Misschien moet je er eens mee gaan voetballen.’ Toen draaide ze zich om en liep weg. Leo keek haar een ogenblik na en keek toen naar de nieuwe bal die hij in zijn handen had.

Zijn moeder stond in de keuken en maakte Leo’s lievelingseten klaar. Dat was een traditioneel Italiaans gerecht; Celia’s familie, die Cuccittini heette, kwam namelijk oorspronkelijk uit Italië. Heerlijk gebakken rundvlees met ham, mozzarellakaas en marinara-saus. Ze nam de zware koekenpan en zette hem op het fornuis. BOEM. Ze stopte even. Had zij dat geluid gemaakt? BOEM. Daar klonk het weer. Ze zette het vuur laag en liep naar het raam. BOEM. Daar stond Leo, voor de keuken. Hij trapte de bal tegen de zijkant van het huis. BOEM. Linkervoet. BOEM. Rechtervoet. BOEM. De bal sprong op, maar Leo controleerde het leer met zijn dij, bracht het toen zonder aarzelen naar zijn voet en schopte het weer tegen de muur. BOEM.

Gealarmeerd door het gebonk kwam oma Celia de keuken binnen. BOEM. Ze keek vragend naar haar dochter, en Leo’s moeder wenkte haar naar het keukenraam om ook een kijkje te nemen.

Oma Celia bleef even kijken en draaide zich toen om naar haar dochter. ‘Hij is bang om met de grote jongens te voetballen,’ fluisterde ze. ‘Hij vindt zichzelf te klein en hij denkt dat hij niet goed genoeg is. Maar ik denk dat hij veel te goed is om met hen te spelen. Kijk eens naar dat balgevoel!’

Leo’s moeder keek. BOEM.

‘Hij houdt van de bal,’ zei oma Celia met een grote grijns. ‘Ik wist het wel.’

Die nacht verborg Leo zijn nieuwe bal onder de deken. Toen zijn vader hem kwam instoppen, zag hij een grote ronde bult naast zijn zoon. ‘Wie is die vriend?’ vroeg hij.

Leo moest lachen, sloeg de deken terug en liet zijn gloednieuwe bal zien.

Een jaar later lag Leo zijn vader al op te wachten toen die de kamer binnenkwam. De bal lag naast hem, helemaal afgetrapt en bekrast van iedere dag voetballen in de ruige straten van Rosario.

‘Ik hoop dat je dat ding hebt afgeborsteld voor je ermee in bed kroop,’ zei Jorge, die deed alsof hij een beetje boos was.

‘Hij is helemaal schoon, papa,’ loog Leo, terwijl hij snel de roodbruine, opgedroogde modder die van de bal was gekomen van zijn laken wegveegde.

Jorge deed of hij niets zag en ging aan de andere kant van het bed zitten. ‘Heb je je gebed opgezegd?’

‘Ja, papa,’ zei Leo. ‘Ik heb God gevraagd om me groot te maken.’

Jorge keek een tijdlang zwijgend naar zijn zoon. Het deed hem pijn dat zijn zoon zich zorgen maakte om zijn kleine gestalte. Hij wilde niets liever dan Leo’s groeiprobleem oplossen. ‘Ik ook, Leo,’ antwoordde hij ten slotte. Toen schoot hem iets te binnen. ‘Heb je de andere jongens weleens horen praten over het verhaal van de *Pibe*?’ vroeg hij.